

INGEZONDEN,

HET BEGRIP „ONGEVAL”.

In één opzicht geef ik SNOECK HENKEMANS dadelijk gelijk, en wel daarin, dat er niets nieuws onder de zon is en dat ik dus beter had gedaan niet te spreken van een „nieuwe beteekenis” maar van het opnieuw naar voren brengen van een oude beteekenis. Inderdaad heerschte er voor een twintig jaar groote verwarring, indien het woord „ongeval” werd gebruikt; de een bedoelde er mede de gebeurtenis, de ander het letsel, een derde de combinatie van die twee, en zoo werd oorzaak en gevolg door elkaar gehaspeld.

Daarover is indertijd veel gesproken en geschreven, omdat juist toen de nu door SNOECK HENKEMANS geduchte onjuiste indruk werd gekweekt, dat het criterium voor één ongeval in het letsel lag. Langzamerhand is nu het juiste begrip doorgedrongen, dat het primaire in de ongevallenverzekering is „de gebeurtenis”; wat hebben wij gevochten en moeten wij nog vechten om, indien uitgemaakt moet worden, of er een wettelijk ongeval heeft plaats gehad, de gedachte te doen zegevieren, dat niet het letsel den doorslag geeft, maar geheel alleen de ongevalsgebeurtenis. Het feit, dat men een gebroken been heeft, bewijst niet, dat men een ongeval heeft gehad, wel het feit, dat men gevallen is en dat men *daardoor* het been gebroken heeft.

Men kan zich ten opzichte der wettelijke ongevallenverzekering wel een ongevalsgebeurtenis voorstellen zonder inwerking op het lichaam of een letsel, maar nooit, omgekeerd, een letsel zonder die gebeurtenis. Wij zijn het allen er over eens, dat het letsel het gevolg is van het ongeval; een gevolg van iets kan nooit de „*conditio sine qua non*” zijn voor het bestaan van dat iets; m. a. w. het letsel kan nooit invloed uitoefenen op de al of niet aanwezigheid van de gebeurtenis. Die gebeurtenis is dus het primaire, is de basis waarop al het andere moet opgebouwd worden. Hiermede stempelt de gebeurtenis zich tot het begrip „het ongeval”, al of niet met verdere gevolgen. Als er eenige beslissing moet genomen worden omtrent een ongevallenvraagstuk moet dus vóór alles en uitsluitend het oog gericht op de gebeurtenis en op niets anders.

En nu is het groote gevaar voor de opvatting van den Raad van Beroep, en van SNOECK HENKEMANS, die zelfs „*plus royaliste que le roi*” is, dat men het letsel dan gaat gebruiken om de ongevalsgebeurtenis aan te vullen, te reconstrueeren of in een bepaalde richting te interpreteren. In onze eeuw van de verflauwing der grenzen is het zoo noodig het beginsel te handhaven en dat eischt hier, dat het primaire moment, de ongevalsgebeurtenis, geheel objectief zonder naar het letsel om te zien, wordt beoordeeld. Eerst later komt de vraag, of eventueel letsel daarvan het gevolg kan zijn.

De kleerenquestie bewijst niets. Als bij de rij artikelen (14—16), die art. 1 uitwerken en de vergoeding regelen, er een nieuw bijkwam, waarin naast de behandeling en de invaliditeit ook dit werd genoemd, zou het beginsel der wet onaangetast blijven. Trouwens ik ben er niet zoo zeker van of het soms toch al niet gebeurt.

Ik eindig met de mededeeling dat mij gebleken is, dat de bank van de uitspraak van den Raad van Beroep in hooger beroep is gegaan, waarbij ik echter aantekenen, dat ik niet weet, of dit beroep gegrond is op de door mij naar voren gebrachte bezwaren.

's-Gravenhage, 4 Juli 1926.

D. BROCKX.